

havilap

XXIII. évfolyam, 3. szám, 2015. november

Főszerkesztő: Hodossy Gyula

Vezető szerkesztő: Petres Csizmadia Gabriella

Örökös munkatárs: Turczel Lajos

Szerkesztőbizottság elnöke:

Fibi Sándor

Tagok:

Hrbáček Noszek Magdaléna

Kalácska József

Klemen Terézia

Komzsis Attila

Krippel Éva

Novák Mónika

Pázmány Annamária

Szokol Dezső

Nyomdai előkészítés:

Václav Kinga

Gyenes Gábor

Nyomja:

Press Group s.r.o, Banská Bystrica

Kiadja:

Katedra Alapítvány

Felelős kiadó:

Hodossy Gyula

Elérhetőség:

Katedra Alapítvány

Palác Duna Palota,

Galantská cesta 658/2F,

929 01 Dunajská Streda

Tel.: 00421 (0)31 552 90 28

E-mail: katedra@katedra.skHonlap: www.katedra.sk

Bankszámlaszám: 1014769018/1111.

Kiadványunkat támogatta a Szlovák Köztársaság Kormányhivatala, a Szlovák Köztársaság Oktatásügyi, Tudományos, Kutatási és Sportminisztériuma.

KATEDRA

mesačník

ročník XXIII., 3. číslo, november 2015

Vydatel:

Nadácia Katedra,

Palác Duna Palota,

Galantská cesta 658/2F,

929 01 Dunajská Streda

Tel.: 00421 (0)31 552 90 28

IČO: 35591609

ISSN 1335-6445 • EV: 611/08

Časopis vychádza s finančnou podporou

Ministerstva školstva, vedy, výskumu

a športu Slovenskej republiky.

Realizované s finančnou podporou

Úradu vlády SR - program Kultúra

národnostných menšín 2015.

Náklad: 2500 ks

Redakcia / Szerkesztőségünk:

Nadácia Katedra – Katedra Alapítvány.

Palác Duna Palota, Galantská cesta

658/2F, 929 01 Dunajská Streda

Tel.: 00421 (0)31 552 90 28

Honlap: <http://www.katedra.sk>E-mail: katedra@katedra.skkatedra.szerkesztoseg@gmail.com

Minden jog fenntartva.

Kéziratokat nem őrzünk meg

és nem küldünk vissza.

A címlapon Zagyai Benjámint felvétele. A felvétel a harmadik Minorma-memortáborban készült, Rimakokaván, 2015-ben.

Jankovics Eleonóra

Kedvenc könyvem

Nincs kedvenc könyvem. Nincs kedvenc író. Kedvenc íróim vannak – Esterházy, Krasznahorkai, Marquez, Pamuk, Rushdie, Shafak, Hosseini, Ulickaja, és nemrég csatlakozott hozzájuk két katalán szerző, Javier Marías és Jaime Cabré. Ez utóbbi könyvének címe a szentmisék bevezető szertartásában elhangzó gyónás szavait idézi: „Én vétkem...”. Talán az eredeti spanyol cím – *Io Confesso* (Bevallom) – találóbb, hiszen a „regények regénye” egy egyetemi tanár, Adria Ardevol kétségbeesett kapaszkodása az egyre jobban széttozozó, Alzheimer-fakó emlékeibe, melyeket egyetlen barátjának, Bernatnak ad át, gépel le. Annak a jó barátjának, aki mindig Valaki szeretett volna lenni. Elismert író vagy zseniális hegedűvirtuóz, de hiába, szorgalmával nem tudta pótolni, mert nem is lehet, a lélek őszinte kitárulkozását, az igazságtalanul elvárt igazságok nyílt vállalását: „Ez vagyok én...”, ilyen vagyok én...” Maradt hát számára a második sor, és az egyhelyben toporgó ragacsos közepszerűség. Maradt?! Talán Adria jobban ismerte barátját, jobban látta a saját maga számára eltűnőben lévő jövőt, amikor nekifogott megírni életét, mint hitte. Története azonban, meglepő módon, nem saját szeretetlen gyerekkorával kezdődik, hanem jó ötszáz évvel korábban, mivel az ő személyes élettörténete, a családja végzete, az embe-

riség történelme és egy eredeti Storioni hegedű – a neve Vial – sorsa rejtélyes módon elválaszthatatlanok egymástól, az eredendő gonoszagtól, büntől és megbocsájtástól. De vajon mindig együtt lehet élni a megbocsájtás, a feloldozás terhével? Mennyire vagyunk felelősek apánk bűneiért? Ragaszkodó vagy elengedő-e az igaz szerelem? Az élet vakvéletlenek sorozata vagy minden előre elrendeltetett? Lehet egy tárgynak, egy hegedűnek emlékezete? Keresgéli a választ Adria a kérdéseire, miközben a szálak, a történetek, az idősíkok, az elbeszélő személye szép lassan összekuszálódik, szimbolizálva ezzel a fejében egyre jobban eluralkodó zűrzavart, hiányzó gondolatokat, emlékeket, órákat... A szavak azonban maradnak.

Cabré nem hiába kapott több mint húsz irodalmi díjat, mesterien bánik a nyelvvel, amit Tomcsányi Zsuzsanna fordításának köszönhetően szinte minden mondatból kiérezhetünk. „Hónapokon át lázasan írtam, az önarcképpel és azzal a két tájképpel szemközt, amelyeket nekem ajándékoztál... De a ma egészen más. A ma már a holnap.” – mondja a főhős pár lappal a mű nyitott vége előtt. És innentől kezdve már csak rajtunk múlik, milyen válaszokat adunk saját kérdéseinkre, hogyan gondoljuk tovább a „regények regényét”.